

NAŠA LUC

Decembar 1954

Naš letošnji božič

Bratje in sestre!

Letošnji božič bomo praznovali v duhu Marijinega leta, ki poteka h koncu. Ali ne bo lepo, če bomo skušali preživeti sveto božično noč v takem razpoloženju, kot ga je preživela Marija na tisto prvo božično noč v betlehemiški štalici?

* *

V letih pred Kristusovim rojstvom je v majhnem palestinskem mestu Nazaretu živel deklica, ki je nosilo ime Marija.

Ves izraelski narod je pričakoval Rešenika in zato je vsaka izraelska žena imela za največjo sramoto, da bi ostala brez otrok, kajti tako bi z gotovostjo izgubila upanje, da bi pričakovani Rešenik prišel iz njenega rodu.

Marija pa se je odločila drugače. Tudi temu upanju se je odrekla, ker se je hotela vso posvetiti samo Bogu.

Bog pa se je ozrl na ponižnost tega dekleta in jo je izbral za mater svojega Sina.

„Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila Sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca.“ — Marija je rekla angelu: „Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?“ Angel ji je odgovoril: „Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji.“ (Lk 1, 30–35).

Marija je verovala angelovi besedi: „Glej, deklica sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji

besedi!" Ta njen odgovor izraža vso globoko pripravljenost, s katero je sprejela božji načrt.

Ze od tega trenutka dalje je v veri molila Njega, ki ga je nosila v svojem telesu.

* *

Minevali so meseci. „In ko je izšlo povelje od cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet, je šel tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto Betlehem, bil je namreč iz rodu Davido-ve, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, se ji je dopolnil čas poroda. In porodila je Sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanju ni bilo prostora v prenočišču." (Lk 2, 1-7).

Morali bi imeti deviško dušo kot Marija, materinsko ljubezen, kot je bila njena, in vero, zaradi katere je zaslužila ime *Devica verna*, da bi mogli vsaj malo prodreti v skrivnost, ki je napolnjevala njeno dušo v prvi sveti noči, ko je rodila sina, ki je bil predmet njene ljubezni, a je bil obenem njen Odrešenik, pred katerim je padla na kolena in ga molila.

Bratje in sestre! V sveti noči, katero bomo praznovali ob koncu tega Marijinega leta, pohitimo k jaslicam v istem razpoloženju, kot je bila Marija v prvi božični noči!

Videla je pred seboj, človeško govorjeno, nebogljeno dete, a vendar je verovala, da je to Sin božji, Odrešenik sveta.

Za Kralja zemlje in nebes ni bilo prostora v prenočišču, moral se je umakniti v pastirsko votlino. A zaradi tega Marija ni izgubila vere. Pač pa jo je vse to še bolj utrdilo v spoznanju, da božja merila niso človeška, da Bog ne sodi po zunanji moči, po oblasti, po bogastvu.

Ta globoka vera ji je dala moči, ko je že v kratkem morala na težko begunsko pot, da reši življenje Vladarju sveta, katerega je ogrožal tiranski Herod. Ta globoka vera, ki je preko zunanjih videzov gledala v globino, ji je dala moči, da je kot Devica moč-

na vztrajala pod križem. Evangelij pravi: „... stala je pod križem"; stoji samo, kdor ne klone, pa čeprav je bréme težko. V tej veri je pa tudi prva dočkala velikonočno jutro.

Bratje in sestre! Z enako vero bomo tudi mi na letošnji sveti večer pokleknili pred novorojenega božjega Sina, ki nam je to noč prinesel pravo luč.

* *

Vsaka luč sveti, včasih tudi žge. Enim je kažipot, druge bóde v oči, ker odkriva njihova zla dela.

Pastirji so jo sprejeli, modre je spremljala na dolgi poti v Betlehem, jim bila vodnica in znamenje in zagotovilo.

Toda betlehemska prenočišče je bilo tisto noč polno ljudi. Od teh nihče ni slišal angelskega petja, ker ni bil pripravljen, da bi ga slišal. Herod je pozneje celó dal pomoriti vse otroke v mestu in okolici betlehemske, da bi tako zatrl novorojenega Odrešenika. In ta je več kot trideset let potem živel med narodom, ki je pričakoval Odrešenika, delal čudeže in ozdravljaj bolnike, pa le redki so ga hoteli spoznati. Tisti, ki so govorili, da pričakujejo odrešenje, so šli slepi in gluhi mimo vsega; tujec, rimski stotnik pa ga je pod križem spoznal ter rekel: „Resnično, ta je bil Sin božji!" (Mat 27, 54).

Bratje in sestre! V Marijinem letu praznujemo božično skrivnost božjega učlovečenja. Naj bo po priprošnji naše nebeške Matere ta večer in vsak dan naša vera močna, kot je bila njena, da bomo v novorojenem Detetu spoznali Kristusa, da ga bomo spoznali tudi takrat, kadar bo njegov obraz opljuvan in razbitan, da ga bomo spoznali v Cerkvi dvajsetega stoletja!

A ne samo spoznali, tmeveč tudi tako živeli! Potem bomo tudi mi hvalili Boga in govorili:

„Slava Bogu na višavah
in na zemlji mir ljudem,
ki so Bogu po volji." (Lk 2, 14).

Vsem bratom in sestram, na domači zemlji kakor tudi onim, ki se na sveto božično noč iz vseh delov sveta v duhu vračajo k domačim jaslicam, k bratom in sestram, ženam in otrokom, želimo blagoslovljene letošnje božične dni!

N. Č-k

Poskušajte rešiti NAGRADNO UGANKO,
ki je objavljena v tej številki.

NAŠA LUČ

December 1954

Ma sveto noč

Zakaj pa nocoj
bolj zvezde žarijo?
Kot sveče planine
v nebesa kipijo...
Pod njimi goščave
skrivnostno šumijo.
Po hišah, po domih
vse luči gorijo.
Tam v stolpu na griču
zvonovi zvonijo
veselo v polnoč.

Spomin se obhaja,
ko stopil iz raja
kot človek je Bog...
Ko v jaslicah Dete
ročice je svete
razpelo ljubeče,

vse nežne, vse bele,
da svet bi objele,
ga krivde oprale,
življenje mu dale.

Pastirci na trati
se čudijo v strahu
svetlobi prezlati,
ki z neba prihaja
in hlevček obdaja.
Pa angel prekrasni
ves v luči se jasni
prikaže, oznani:
Rečnik vam je dan!

Zato pa zvonijo
zvonovi nocoj.
Zato ni objel še
domove pokoj.
Vse ceste živijo,
vsi verni hitijo,
tja k Detetu v jaslih —
ker sveta je noč.

P. A., Francija

Čar božičnih zvonov

Boom, boom, boom... je trkal na okno male sobice v S., valonskem industrijskem me tu, veličastni glas zvona župne cerkve.

Boom, boom, boom...

Rudar Jozo se je ravno prebudil iz globokega sna, se obrnil v postelji in nejevoljno godrnjal proti svojemu sobnemu tovarišu:

„Pa kaj, vraga, imajo nocoj spet duhovniki v cerkvi, da mi ne pusté mirno spati?“

„Kaj vedno zmerjaš duhovne, Jozo! Ali si čisto pozabil, da je nocoj sveti večer?“ ga je skušal miriti njegov prijatelj Ante.

... „Sveti večer je nocoj? Še na misel mi ni prišlo,“ je bil na mah pomirjen Jozo.

„Veš, Jozo, nocoj ne grem delat... Odločil sem se, da grem k polnočnici. Več kot 20 let je že poteklo, odkar sem zadnjič slišal mile napeve naših božičnih pesmi. —

O, hladna tujina, kam si me privedla?! V tej prokleti borbi za kruh človek pozabi na vse: na domovino, mater, Boga in svojo dušo... Prej, ko si ti, Jozo, še spal, so zvonovi začeli odmevati v hladno noč. Tako slovesno so doneli nad našim mestom, da me je njihov glas globoko pretresel.“

Tako je modroval Ante in si medtem pripravljaval kavo, a od cerkve je še vedno odmevalo: boom, boom, boom...

„Moje misli so pohitele v mlada leta,“ je nadaljeval Ante. „Kako krasno je bilo pri nas na sv. večer! Revni smo bili, seveda, ali na nocojšnji večer smo bili srečnejši in bolj veseli kot najbogatejši delničar našega rudnika. Naša siromašna hišica se je ta večer spremenila v svetišče božje.“

Ne razumem, Jozo, kako to, da sem bil tako srečen v domači hiši, ko so božični zvo-

novi trkali na zasnežena okna. Morda zaradi tega, ker je božja ljubezen sv. noči bila v nas?!"

Boom, boom, boom... „Slišiš, Jozo? Vso večnost bi želel poslušati božične zvonove! Njihov glas mi ponovno vrača smisel za božje stvari. — Jozo, greš tudi ti z menoj k polnočnici?!"

* * *

Jozo je začuden poslušal svojega tovariša. Ni mogel verjeti svojim ušesom, da je Ante tisti, ki tako govori... Kot kak župnik, si je mislil... Že je imel na jeziku neko grenko, a se je premagal, ker ga ni hotel užaliti.

Na povabilo k polnočnici je samo molčal.

V hladni noči je še vedno odmevalo: boom, boom, boom...

Jozo se je v naglici oblekel in brez besede odšel v temno noč...

Zadnji čas dela nočno in nocoj bi moral že oditi na posel, a se ni obrnil proti rudniku.

Tudi on se je odločil, da nocoj ne gre... Zakaj ne?

Še sam ni vedel, kaj ga je privedlo do te odločitve. Znan je kot vesten delavec in zelo redko se dogodi, da ga ni na delo.

Morda je Jozo pustil delo zaradi božičnih zvonov?

Morda...

* * *

Jozo je dobričina. Ali v očeh rojakov je komunist.

Kdo ve, kaj vse so naši ljudje?!

Treba se je mnogo razgovarjati z njimi, da jih človek vsaj malo razume.

* * *

Jozo je predvsem siromak že od nekdaj. Doma je bil dober katoličan. Vsako nedeljo je bil pri maši. In nekajkrat na leto je prejel sv. obhajilo.

Škoda, da ga je revščina domače hiše vrgla v tujino.

Kaj bi podrobno govoril o tem, kako je bilo z Jozom na tujem?! To je preveč žalostno!

Jozo je zapustil svojo katoliško zemljo in brez posebne priprave padel v okolje, kjer se ne misli na Boga in dušo.

In kaj on razume od zapletenega socialnega vprašanja? Ničesar! A njegovo srce se

vedno ogreva za zastavo tistih, ki se boré za pravice brezpravnih.

Katera je ta zastava v današnjih dneh?

Jozo sam tega ne ve, a verjame tovarišem, ki mislijo, da so samo tisti, ki dvigajo rdečo zastavo s srpom in kladivom, sposobni rešiti socialno vprašanje delavskega in kmetijskega stanu. Jozo tudi verjame tistim, ki v Cerkvii in duhovnikih vidijo služabnike kapitalističnega reda, torej velike sovražnike delavstva.

Kdo bi se mogel čuditi, da se je v Jozu počasi zrušilo vse tisto, kar mu je njegova

Beg sv. Družine v Eg.pt.

mama vsadila v srce in kar je prinesel s seboj iz katoliškega okolja v domovini?!

Ko je tudi nad našo zemljo zaplapolala nesrečna rdeča zastava, je Jozo navdušeno pozdravil ta dogodek.

Ubogi Jozol!

* * *

Tako stanje pa pri Jozu ni trajalo dolgo. On je namreč kljub vsemu ostal pošten človek. Njegovo srce je bilo vedno občutljivo za tistega, ki trpi. Komunizem je vzljubil in upanju, da bo mogel ta pravično rešiti socialno vprašanje malih ljudi.

Toda razmere med kmeti in med delavci za „železnim zastorom“ so ga globoko razočarale. Slišal in bral je o stvarih, ki so z žalostjo napolnile njegovo srce. Hitro je spoznal, da komunizem še daleč ni prinesel tistega, kar je obetal.

To je Jozu počasi odpiralo oči.

In sv. večer ga je zalotil v tem razpoloženju.

Božični zvonovi in Antine prijateljske besede so na Joza napravile globok vtis, čeprav on tega ni hotel takoj pokazati.

Prav gotovo je to bila posebna milost sv. večera.

Ko je brez besede odšel v noč, je več ur blodil po poledelih ulicah. Dasiravno je zvon že zdavnaj utihnil, je v njegovi duši vendar še vedno odmeval njegov čarobni glas ter mu budil spomin na mlada leta v domovini. Vse natanko mu je prišlo na misel...

Kako skrivnostno moč imajo zvonovi sv. večera!

Jozu se je zahotelo več zraka. Stopil je čez most ter se po ozki in strmi ulici dvigal proti vrhu hriba.

Bil je že skoro na vrhu, ko je ura udarila enajst. Tedaj se je obrnil in ... o krasota!

Čaroben prizor se je nudil njegovim očem!

Na tisoče lučic se je iz doline dvigalo proti zvezdnatemu nebu.

Železarna Cockerill je od časa do časa sipala visoke plamene ognja, ki so še bolj osvetljevali božično nebo.

Iz vseh cerkvá so se vabeč k polnočnici ponovno oglasili očarljivi zvoki zvonov...

Jozo je samo strmel, strmel...

Zdelo se mu je, da se je nebo odprlo in da so angeli Gospodovi z zlatimi trobentami klicali: „Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje!“ in s tem delavcem, ki trpe v tovarnah in rudnikih pod njim, oznanjali rojstvo Boga-človeka, ki je že pred dva tisoč leti prinesel na svet blagovest pravice in ljubezni.

Jozo je v hipu razumel vse! Vse!

Razumel je, da more samo skrivnost sv. noči postati temelj lepših dni za delavce, kmete in vse človeštvo.

Kristalne solze ginjenosti so se zasvetile na njegovem licu...

Tedaj se je odkril in po dolgih letih je iz njegovega srca privrela vroča molitev...

* * *

Proti zvezdnatemu nebu so še vedno kipele čarobni glasovi božičnih zvonov, ko je Jozo prihitel k polnočnici in skupno s sobnim tovarišem Antejem in množico rojakov pobožno zapel: „Sveta noč, blažena noč...“

V-ko.

Božič 1954

*Sveta noč, božična noč!
Vsi smo s tabo spet objeti.
Sliši angelsko se petje,
dano nam je razodetje.*

*Čuj me, človek, v radosti:
Sin Boga rodil se je.
V Betlehemu, v revni štalci
Dete sladko smeje se.*

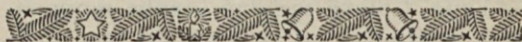
*Tjakaj pohitimo,
počastimo ga srčno.
Jezusu se izročimo,
naj nas vodi ljubljeno.*

A. Gruntar, Francija.

UREDNIŠTVO, UPRAVA IN TISKARNA
ŽELIJO VSEM VAM PO SVETU,
SODELAVCEM, RAZNAŠALCEM,
POVERJENIKOM IN NAROCNIKOM

srečne božične praznike!

MED PREPROSTIMI IN UBOGIMI

Vsako leto znova me božični praznik prešine z nedopovedljivo srečo. Pomislite: neskončni Bog se je ponižal in postal človek, kot kdo od nas, da bi nas rešil. V veliko tolažbo in ponos nam je, da je bil Kristus rojen v delavski družini. Svoje sodelavce si je poiskal med najpreprostejšimi sloji: ribiči, mitničarji, delavci. V njegovi Cerkvi morejo priti delavski sinovi tudi do najvišjih mest.

Tako naš je Jezus v jaslicah. Zato je naš tudi njegov nauk in mora biti naš! Zaživimo ga, razmišljajmo ga, oznanjujmo ga...

C. Vošnik, Avstralija.

„Če vse globlje premislimo . . .“

Socialno vprašanje je težko in zamotano. Ne verjemimo, da je stvar tako preprosta, da so na eni strani samo „izkoriščevalci“, a na drugi „izkoriščanci“ ter da bi bilo vse dobro, če bi prvi postali manj „hudobni“.

Na žalost ni tako!

Kolesje gospodarskega življenja je često tako speljano, da podjetnik stoji pred izbiro: biti trd, neizprosni ali pa doživeti polom, ki bi tudi delavce potegnil v nesrečo.

A kljub vsemu je pri tem pohodu slepega mehanizma tudi del človeške odgovornosti. So namreč ljudje tisti, ki so pognali v tek ta način gospodarskega življenja in je torej še vedno precej prostora za blažilno delovanje ljudi dobre volje.

Kdo bi mogel pri tem koristno poseči vmes?

Najprej **PODJETNIKI**. Oni sicer ne morejo s kratko potezo rešiti socialnega problema, morejo pa po strokovnjakih iskati možnosti, **kako priti do sprave med ekonomskim in socialnim vidikom v gospodarskem življenju.**

Nato **DELAVCI** in **NAMEŠČENCI**, združeni v sindikatih. Ti morejo z upravičenimi zahtevami usmerjati napore podjetnikov. Poslanstvo teh je tudi nuditi delavstvu pametno socialno vzgojo.

Na tretjem mestu moramo poudariti vlogo **DRŽAVE**. Naloga države je skrbeti za skupno blaginjo. Njena dolžnost je ščititi šibkejše. Gotove socialne uredbe mora država predpisati kot obvezne. Pri tem mislimo na zdravstvene uredbe, zaščito delavca pri delu, uredbe delavnega dne, dopusta, stanovanj, pokojnine itd.

Omenjeni trije činitelji morejo veliko napraviti pri reševanju socialnega problema. — Vendar moramo poseči še **GLOBLJE**, ako se hočemo problema lotiti s prave strani. Res je namreč, da so nepovoljne socialne razmere posledica ekonomskih, tehničnih in celo političnih pogojev, katerih ni lahko zboljšati, toda **ŠE BOLJ JE RES, DA TAKO STANJE USTVARJAJO in VZDRŽUJEJO: sebičnost, sovraštvo, skopost in neupoštevanje človekove osebnosti.**

Tu tiči **RAKAVA RANA** današnje družbe!

Tu moramo začeti z zdravljenjem, ako hočemo uspjeti!

Zastonj upamo na rešitev socialnega vprašanja **BREŽ NOVEGA MIŠLJENJA** v teh točkah! Kajti priznati moramo, da so vsi stanovi družbe podvrženi omenjenim napakam. — Zato pravimo, da so socialni problemi predvsem **NRAVNI** (moralni) problemi.

Naše mišljenje mora spet postati **KRŠČANSKO!** — To novo mišljenje mora biti izoblikovano po načelih **PRAVIČNOSTI** in **LJUBEZNI**.

Izrazimo se še bolj jasno: namreč, da je rešitev socialnega vprašanja nemogoča brez pokristjanjenja **VSE** družbe.

To misel je močno naglasil Pij XI., ki je zapisal: „Toda če vse globlje in natančneje premislimo, bomo jasno spoznali, da mora iti pred tako zaželeno socialno obnovo obnova krščanskega duha, katerega je bedno izgubilo toliko ljudi, ki se ukvarjajo z gospodarstvom; če ne, bodo vsi poskusi zaman in bo vsa stavba grajena ne na skalo, ampak na sipki pesek.“ (Okrožn. „Quadr. anno.“)

Sodobno družbo na novo prekvasiti s krščanskimi načeli pa je prav poslanstvo Cerkev. Tako more Cerkev, ne da bi stopila iz svojega duhovnega poslanstva, biti **velika dobrotnica človeštva tudi v socialnem področju.**

Cerkev primerjamo kvasu. Kvas ne nadomešča testa, temveč pomešan v njem ga dviga s svojo notranjo in nevidno močjo.

Tako deluje Cerkev. Ona uči nauk našega Gospoda; ona dela ljudi boljše s tem, da jih spreobrača v resnične kristjane; svet se na ta način počasi preoblikuje.

V francoski zbornici je leta 1925. poslanec Le Cour Grandmaison to poslanstvo Cerkev prikazal s temi krasnimi besedami:

„Na besedo Cerkev je zginilo suženjstvo; žena, otrok, siromak, tako zaničevani v poganskih kulturah, so spet zadobili svoje dostojanstvo. Višja oblast, višji zakon se nalaga velikim in jih opominja, da, če imajo

oblast, ni to za nje osebno, temveč za službo drug'm.

„Družina se ustali in postane rodovitna. Doba velikih vpadov je zaključena; vojska čama počna zakone l'ubezni in postane bolj človeška. Prava Družba narodov — krščanstvo se osnavlja pod oblastjo tiste visoke moralne oblasti (papeštva), katero vi danes skušate zavreči, a za katero zamán iščete nadomestila.

„Ne pravim, da je to bila zlata doba! Bile so, priznam, zlorabe, zmote in nazadovanja. Toda poglejte: če to, kar je bilo, primerjamo s tem, česar bi se upravičeno mogli bati, kakšen napredek vidimo!

„Ali ni bil ta moralni vzpon tisti činitelj, ki je omogočil politične, socialne in gmotne pridobitve, katere uživamo danes?

„Naj vam bo drago ali ne, to, kar je dalo pečat današnji kulturi, je vprav krščanstvo.

„V zgodovini človeštva so še druge visoke kulture, a vsem je svojsko: zatiranje množic v korist malega števila privilegirancev.

„To, kar označuje krščanstvo, pa je spoštovanje malih, šibkih in nesrečnih po zgledu božjega Učenika, ki je zaklical: Množica se mi smili!”

V resnici moremo reči, da je Cerkev po Kristu ovem vzoru šla skozi stoletja, izkazujoč dobrote vsem.

S tem smo v nekaj besedah opozorili na zamotanost socialnega problema; nakazali smo, kaj morejo storiti delodajalci, delavski sindikati in država, ter poudarili, da so socialni problemi predvsem **nravni** problemi. Iz te zadnje ugotovitve izvajamo nenadomestljivo poslanstvo Cerkve pri graditvi novih dni.

Če Cerkev primerjamo kvasu, moramo sebe smatrati za testo. Prepustiti se moramo njenim **prenoviteljni** sili. Pod njenim vplivom bomo postali **notranja**, duhovna, moralna, zares človeška revolucija, ki od **znotraj** obnavlja posameznike, družine, podjetja, proizvodnjo in vso družbo, kar **EDINO** more napraviti učinkovite in koristne za blaginjo človeka in vse človeške družbe **zunanje** obnove tehničnega, ekonomskega, socialnega in političnega značaja.

V-ko.

Ob rudarskem prazniku

Nekateri se še spominjate dneva sv. Barbare v Nemčiji, König Ludwig Recklinghausen Süd, ko so Slovenci ustanovili Društvo sv. Barbare. Predsednik je bil Ludovik Koren. Zapeli smo slovensko pesem: „Ljubljana dolga vas”. V tem času, leta 1912, še nismo imeli v Nemčiji slovenskega duhovnika, a smo se zbrali!

Tukaj v Franciji so drugačne navade kot tam v Nemčiji. Sv. Barbaro, 4. december, takole praznujejo: nekateri rudniki dajo delavcem 1000 frankov, drugi dajo dve klobasi, dve žemlji in vina, kolikor ga hočejo. Najprvo gredo seveda v cerkev k maši in pridigi, potem pa na skupen zajtrk. Vsi gospodje od rudnika se zberejo in podelijo medalje in 5000 frankov tistim, ki imajo že 30 let dela.

V rudniku Droitemont pa je bilo tako: ob osmih zjutraj smo se zbrali v šoli, kjer smo dobili kuhano vino. Potem smo šli v procesijo v cerkev ob spremljavi godbe. Opoldne smo prišli nazaj v šolo, kjer nas je čakala ob pogrnjenih mizah jedaja in pijača, kar je človek hotel. Plačali so nam 2 dni dela za 4. in 5. december.

Teh navad po Nemčiji ni bilo. A vseeno se spominjam praznika sv. Barbare. Tudi vi se gotovo spominjate, saj je bila ona vedno, ki je tolažila rudarje, ki ležé pod težkim kamenjem.

Al. Vidic, Cruesnes, Fr.

OB 30-LETNICI DRUŠTVA SV. BARBARE V BRUAY

Že 30-krat ozelenela je pomlad,
kar bilo je vsejano seme.
Vzkliko je in rodilo nekateri sad.
Bog daj, da še tako naprej
bi vsi vrtnarji vestno ga zalivali!
Da cvetje ne omahne
in korenina ne usahne,
da bi se povzpelo do sreče velike
in pognalo še marsikatere
nove bi mladike.

Milka Zupančič, Francija

Aginica

S neg je dobro držal in par dni pred božičem me je komandant poklical k sebi. Pri njem je bil stari aga Mahmud, starešina male arnavtske vasice blizu samostana Matevče. Prosila sta me, da bi šel drugi dan z družbo nad divje svinje. Spomnil sem se govorice, da imajo v tisti vasi zelo lepo učiteljico. Pristal sem. Komandant je bil vesel in aga je rekel: „Alah je velik!“ ter si pogladil sivo brado.

Ko sem v kasarni povedal kapelniku naše godbe, da grem na merjasca, je zatarnal: „Kdo nam bo pa pel pri polnočnici?“ Kar zazijal sem vanj, še spomnil se nisem na polnočnico! Nič drugega ni kazalo, kot da se tudi on ponudi v lovsko družbo, iz katere bo lahko preje odšel in mene odvlekel s seboj. Šel je h komandantu in ta ga je z verjeljem sprejel.

V gozdu nas merjaščeva družina ni pričakovala. Zato smo kar hitro padli po njej. Svinja jo je z mladici pobrisala v gozd, a meriasec je padel zadet od neštevilnih krogel in šiber. Naložili smo ga na sanke in se odpravili proti aginem domu.

Agin dvorec je na zunaj izgledal preprost, na znotraj pa mi je oko zastrmelno nad bogatim razkošjem. Lepo oblečene „bule“ (zakrite žene) so nam brez besed ponujale jed in nalivale pijačo. Po rokah in hoji smo ugibali njih mladost in lepoto. Nekatere so bile nerodne, ena se je pa sukala tako, kot bi bila moderno vzgojena. Spomnil sem se učiteljice in vprašal ago po njej. Vstal je in odšel v kuhinjo. Čez čas se je povrnil in povedal, da je niso mogli najti na njenem domu.

Žal mi je bilo in sem se lotil kapelnika in ga dražil, da je prej preveč vlekel iz čutarice. Zafkrnil me je in družba se je zasmejala. Pri tem se mi je zadelo, da se za menoj stoječa aginica zadrževano smeje. Pogledal sem proti njej, a ona se je že elegantno izgubila proti kuhinji.

Pol ure pozneje se je vrnila in z obvezano roko prinesla agi, ki ni maral merjaščevega mesa, posebno jed. Ago je zaskrbelo, kaj je z rano. Ponudil sem se, da jo prevežem.

„Kaj boš ti, topničar, celil rane, ko si se vse življenje učil, kako jih delati! Mi godbeniki smo mojstri za zdravljenje duha in telesa,“ me zafkrne kapelnik.

„Vi pa, vi!“ sem se zasmel. „Če bi aginica vedela, da si ti tisti, ki z Beethovnom spravljaš ljudi na drugi svet, bi ti nikdar ne dala roke v previjanje!“

In spet sem zaslišal pritajeni dekliški smeh pri aginici. Potem smo z ago in njo stopili v drugo sobo. Tam sem zvedel, da se je ranila pri rezanju merjasca, ker ji je spodletel nož. Prevezal sem rano in zdelo se mi je, da mora biti to dekle kristjanka. Žal, ni bilo prilike, da bi jo vprašal.

Prišel je čas, da s kapelnikom odideva. Na sanke sva naložila merjasca za božični priboljšek našemu pešpolku. Prav pred odhodom naju je dobil še aga in poprosil, da popeljeva aginico k zdravniškemu pregledu, kar sva oba prav rada storila. Kapelnik je sedel na sanke, jaz na konja in aginica za menoj.

Vso pot sva se s kapelnikom dražila, z aginico pa nisem mogel začeti kakšnega večjega pogovora. Sledila je najinim besedam in se zdaj pa zdaj z nama zasmejala.

Prikazalo se je mesto in za ovinkom sva se nazadnje iznebila obeh tovorov, merjasca in aginice. Še sva dospela pravi čas k polnočnici.

Cerkve garnizon ni imel. Neko sobo so spremenili v kapelico in komaj nas je sprejela vse. Godba je krasno zaigrala in milo spremljala naše slovensko in hrvatsko božično petje. Kapelnik je sijajno dirigiral.

Po sv. maši smo si zunaj čestitali božični praznik. Kar začutim, da se me je nekdo dotaknil. Ozrem se in ob medli svetlobi žarnice opazim neznan mi lep dekliški obraz, ki mi nasmejano kliče: „Sretan božič!“ Pomaha z obvezano roko in s srebrnim nasmehom izgine. Zablisne se mi: aginica je to, iz arnavtske družine katoliške vere...

Spremili smo po maši duhovnika v kolo-dvorsko restavracijo. S petjem narodnih božičnih pesmi smo pokazali prisotnim, da se, čeprav daleč od topline domačega ognjišča, vseeno iz srca veselimo rojstnega dneva božjega Deteta.

Aginice pozneje nisem več videl in skora-
raj bi že pozabil dogodek z dekletom z ob-
vezano roko, da se ni vmešala božja Pre-
vidnost. Par let po tem dogodku so me
Nemci iz koncentracijskega taborišča z
maihno skupino preživelih odpeljali proti
Mauthausenu. V Vršču so nas počakale čla-
nice Rdečega križa in postregle s hrano in
pijačo. Mlada lepa dama mi je nalila v ču-
tarico čaja. Gestapovec je bil zraven in da-
ma si ni upala govoriti.

Prijel sem jo za roko in ostrmel ob braz-
got'ni na njej. „Aginica!“ sem zašepetal.

„Ne, učiteljica iz Skopske Crne gore“, je
zašepetala. „Kako veste, da sem jaz to? Kdo
ste vi?“ Tedaj me je spoznala. Zakrila si
je obraz z rokami, zajokala in pobeignila iz
vagona.

Veseli dogodki

(Šesto poglavje)

„Tako ne more iti dalje! Peš ne pridem
nikamor, s kolesom ne veliko dalje, vlak in
avtobus mi jo pa navadno — kljub moji ve-
liki točnosti, katera je vsem poznana —
pred nosom popihata. Kak avtek si moram
kupiti, drugega izhoda ni. Konec, pika, a-
men!“ — Tako je sklenil poljski duhovnik,
ki je leta 1938 pastiroval v Merlebachu.

Ker še za „pumpo“ ni imel dovolj denar-
ja, jo je enostavno mahnil na rudniško rav-
natelstvo. „Morajo mi ga kupiti — avto —,
zakaj so pa tukaj in zakaj sem jaz tukaj,“
tako se mu je zablistalo v optimističnih
možganih.

Žalibog so se kolesca v glavi rudniškega
ravnatelja nekoliko drugače sukala, kakor
je pričakoval gospod poljski dušebrižnik.

„Kam pa pridemo, ako hočemo vsakemu
avto plačati?“

„Kdo pa pravi, da ga vsakemu kupite,
jaz prošim samo zase!“

„Jutri bo pa prišel kdo drug in bo pro-
sil zopet samo zase.“

„Toda jaz sem vendar duhovnik in mo-
ram potovati.“

„Tudi drugi so duhovniki in morajo po-
tovati, potovati morajo tudi taki, ki niso
duhovniki.“

Srečanje je bilo pretežko zanjo. Pred leti
sem bil mlad poročnik, sedaj pa izmučen
in sestradan kapetan, bolj podoba Lazarja
kot živega človeka...

Pogledal sem iz vagona za njo, pomahal
z roko. Učiteljica si je obrisala solze, mi
pomahala in z njenega lica je zasijal smeh-
ljaj. Prijeten spomin na tisto potovanje in
na lovsko družbo v tisti sneženi božični no-
či me je vsega osvežil...

Ap.

„Kaj takega nisem pričakoval od vas.“

„In mi ne od vas.“

„Torej mi hočete odreči vsako pomoč?“

„Vse, kar lahko storimo, je to, da vam
damo nekaj podpore in enoletno posojilo.“

Pastir poljskih duš je prišel k slovenske-
mu sobratu in milo potožil: „Horoba so tr-
di; nič ne dajo, toda prej bom jaz prišel
do samofrča kot oni skoz šivankino uho.“

„Horoba“ se menda pravi po naše bole-
zen. Ker je bila ta beseda priljubljena in
čisto nedolžna „kletvica“ poljskega gospo-
da, smo mu kratko malo vzdeli ime „Ho-
roba“ in tako ga bomo imenovali tudi v
teh veselih dogodkih.

Ni preteklo mesec dni in „Horoba“ me
je prišel iskat: „Avtomobilček, Simca 5, je
že tukaj. Vi imate izpit, ali bi me hoteli vo-
ziti, dokler se ne bom še jaz navadil?“

Tako sem bil imenovan za brezplačnega
Horobinega šoferja. Prvi teden je kar šlo,
potem je pa že hotel gospod sam vrteti vo-
lan. Ako bi bilo v tistih časih toliko pro-
meta, kot ga je dandanes, bi jaz imel brez
dvoma že leseno nogo in prazen rokav ali
pa bi mi morda že ‚večna elektrika‘ svtila.
Nikdar ne bom dovolj hvaležen Bogu in
Materi božji, ki sta gospoda in mene ne-
šetokrat naravnost čudežno rešila. Poljski
gospod je namreč imel prave orlovske oči
za zidove, drevesa in jarke kakor tudi za
vse, kar se je podilo po cesti, pri čemer so

imele prednost zlasti krave. Ker je Horoba mnogo raje pil črno kavo kakor belo, mi še danes ne gre v glavo, zakaj se je toliko „zanimal“ za krave.

Nekoga dne bi bila skoro podrla avtobus. Na mestu sem ustavil voziček, tako sem pritisnil na zavoro. Tudi bus je obstal. Ven je skočil šofer in se začel dreti na „kšonca“, ki je moško sedel za volanom, kakor se ne bi bilo ničesar zgodilo.

TAM IZ NAŠIH KRAJEV

Iz ljubljanskih časopisov zvemo razne skrbi, ki tarejo naše ljudi v domovini: velika stanovanjska stiska, pomanjkanje belelega kruha, cene so previsoke itd. „Zmogljivost cestnega prometa stalno pada. Čez 90 odst. vseh vozil v naši državi je odložilo...“ čitamo 9. X. — Naš rojak iz Pariza Veno Pilon je razstavil v Ljubljani 150 svojih slik. V Franciji živi že od 1928 leta. — V Mostah zidajo tovarno močnih krmil za živino. — V tovarni v Strnišču pri Ptujju je stekel prvi aluminij. Mnoga podjetja imajo velike izgube, ker ni dovoli železniških vagonov, ki bi odpeljali robo. 5000 vagonov čaka popravila. — Pred vojno so zgradili povprečno 605 stanovanj v določenem času v Ljubljani, a sedaj samo 442.

Baletni plesalec F. Pleško je okradel cerkev na Ježici in že lani cerkev Dev. Marije v Polju. Kar naprej se vrste tatvine. En sam dan v oktobru je pisalo: „Vlom v gostilno... Umor na veselici... Neznanec odnesel... V čuvavnico vlomil... Preteč med delavci... Kurji tat“. — 27. in 28. oktobra piše: „Ob prvem srečanju ga je okradla... Mlado tatico so prišli... Delavce okradel... Svojo žrtev pustil na cesti in pobegnil... Pazite na žeparje, ki so v 8 mesecih odnesli nad milijon dinarjev... Proti gospodarskemu kriminalu ostro nastopiti...“ itd.

Bliu Hrastnika je osebni vlak zadel ob tovrnega. Zavirač je pri tem izgubil življenje. — V Krškem odkupujejo državna podjetja po tej ceni: govedo ca 120. tele 140. ovčani prašič 165, mladi puiski 2500, jabolka 16, zelje 15, jajca 17, breskve za izvoz 70, krompir 12, piščanci 400 par. — Slovenijo je letos obiskalo 1250 izseljencev:

Šofer je končal svojo pridigo s pomembno zategnjenim „compris“, „Horoba“ je pa mirno rekel: „Pas beaucoup compris, moi Polonais“ in debata je bila končana.

Če bi vam hotel opisati vse doživljaje na tistem malem avtku, bi morala „Naša luč“ prinašati to več let. Danes moram končati, ker mi je g. urednik namignil, da mu „gre trda“ za prostor. Zato bom drugič nadaljeval s temi „zanimivimi“ voznjami. J. J.

iz Francije 750, iz ZDA 430, nekaj iz Kanade in Argentine in drugih držav. — Večino slovenskega oglja pokupi Belgija. Smrekove, hrastove in bukove deske gredo v Francijo in Nemčijo; upognjeno pohištvo izvažajo v Francijo in Belgijo; sobno pohištvo pa v Anglijo. Emajlirano posodo kupujejo zlasti Holandci, furnirske plošče pa Nemčija. Angleži poberejo 90 odst. le ne ga'anterije (obešalnike, zložljive stolčke, deske za testo, kruh in meso, sedeže za stranišče, suho robo).

NOVICE, ZANIMIVE ZA IZSELJENCE

Jugoslovanska in belgijska vlada sta podpisali pogodbo o socialnem zavarovanju svojih podanikov. To dejstvo je razveselilo marsikakega rojaka v Belgiji, ki čaka, da se mu bodo štela leta dela v Sloveniji. Seveda bo treba še čakati, da pride do izvedbe te pogodbe. Upajmo, da se ne bo tako vleklo kot pri francosko-jugoslovanski pogodbi. Tudi med Luksemburgom in Jugoslavijo je bilo podpisano.

Ker so se pošiljke paketov vedno večale, denarna nakazila pa manjšala, bo izšla menda nova uredba, ki bo otežila pošiljanje paketov, vzpodbudila pa izseljence, da bi pošiljali domov denar. Za izseljenska nakazila bodo menda odslej izplačevali poleg uradnega kurza še enkrat (100 odst.) več!

O „izdajalcu“ in izdajalcih

O našem nadvse požrtvovalnem izseljenskem duhovniku v Holandiji, g. Babniku Nandetu, so komunisti čisto brez potrebe in tudi brez vsakega uspeha pretočili že veliko črnila.

Dopisnik Izseljenske matice v Ljubljani je v „Slov. poročevalcu“ spet preizkušal moč svojega peresa nad Babnikovo osebo. Stvar je tako revna in smešna, da bi prav gotovo ne zaslužila naše pozornosti, če nam ne bi nudila priložnosti, da ponovno razgalimo komunistično neresnost in lažnivost ter prav na kratko osvetlimo tragične dogodke zadnje vojne v naši domovini.

Člankar je svoj spis naslovil z: „Izdajalec ostane izdajalec tudi v tujini“. In to naj bi veljalo g. Babniku.

Komunisti so pa res veliki siromaki! Od vseh strani jih obkrožajo sami „izdajalci“...

Začnimo govoriti o tem, kar nam je bliže, da bomo lažje razumeli to, kar je časovno in krajevno bolj oddaljeno od nas, in pogledjmo najprej, kakšen „izdajalec“ je g. Babnik v tujini, da bomo potem lažje pravilno domneli njegovo delo v domovini.

I.

Člankar se sploh ni jasno izrazil, zakaj po njegovem mnenju Babnikovo delovanje v tujini zasluži sramoten žig izdajstva.

Kateri zločin opravičuje tako hudo obsodbo?

Poglejmo vse delo prizadetega v Holandiji!

Ali je to izdajstvo, če g. Babnik vrši duhovniško službo med rojaki v Holandiji?

Morda je to izdajstvo, da skrbi, da se naša mladina uči slovensko in čuti slovensko?

Ali je izdajstvo, če je on holandske Slovence navdušil za društveno življenje, da so postali v vzpodbudo ostalim skupinam v Zap. Evropi?

Morda je izdajstvo to, da je g. Babnik s svojimi požrtvovalnimi sodelavci organiziral krašne prireditve, ki so Slovence pred Holandci nadvse častno predstavile?

Priznate, da vse to ni nobeno izdajstvo?

Kaj torej?!

Je s tém zagrešil izdajstvo, ker z vsemi silami zavira potujčevanje naše krvi na tujem?

Je izdajstvo to, da je organiziral prodajo vstopnic za nastop pevcev iz Ljubljane v Heerlenu?

Ako se morate tudi njemu zahvaliti, da ste mogli letos v Ljubljani pozdraviti kar dve večji skupini Slovencev iz Holandije, je to izdajstvo, g. dopisnik?

Naš gospod je zaradi svoje službe reven kot cerkvena miš; je morda to razlog njegovega izdajstva?

In „Simca“, kaplanov stari in polomljeni avtomobil Vas boli? Se morda po njej pretaka izdajalska kri? ... Ah, pustite ubogo „Simco“ na miru, saj bo umrla naravne smrti, kakor hitro jo bo zapustil njen zvesti zdravnik-avtomehanic. Vam je morda nerodno, da ima Babnikova „Simca“ veliko zaslug za našo slovensko skupnost? Ona je naš „vaški osliček“. Zvozila je skupaj vse potrebno za naše prireditve, vse od kulis do „lepih deklet“... Hm, kaj pa mislite, dragi gospodine, da bodo naša dekleta peš hodila na vaje, če je pa Simca vedno pripravljena izkazati uslugo?!

No, ste se že spomnili, kaj je g. Babniku naprtilo očitek izdajstva v tujini?

Še ne? Boste morda sami spoznali, da je Vaše pisanje, g. dopisnik, samo neizmerno neotesano zmerjanje onemogle komunistične jeze? Vidi se, da sami čutite, da bo skozi Ljubljano preteklo še mnovode, predno boste vsi skupaj, kar vas je na Slovenski Izseljenski matici, g. Babniku v izseljenskem delu segali do kolena.

Za naziv „IZDAJALEC“ pa bo najbolj pošteno, da ga obdržite kar zase ter ga z rdečimi črkami prihrdite nad vrata vaših prostorov. Tam ga obdržite vse dotlej, dokler boste navadna podružnica komunistične stranke!

II.

G. Babnik „izdajalec“ v domovini?

Zakaj pa to?!

Vsekakor zato, ker je sodeloval v borbi našega naroda proti takozvani „Osvobodilni fronti“ (OF). Kaj je bila „Osvobodilna fronta“?

Od odgovora na to vprašanje zavisi upravičenost ali neupravičenost komunističnega očitka g. Babniku.

Ako bi Osvobodilna fronta bila v resnici PRAVA Osvobodilna fronta, ki bi se RESNO in BREZ ZAHRTNIH NAMENOV borila proti okupatorju za svobodo slovenskega naroda, bi VSAKDO, KI BI NASTOPAL PROTI TEJ FRONTI, ZASLUŽIL OČITEK IZDAJSTVA! Tudi g. Babnik!

Toda mi vemo, da je stvar bila čisto drugačna!

Slovenska „Osvobodilna fronta“ je bila samo orodje, s katerim so komunisti hoteli izpeljati svojo revolucijo in zavladata nad našim narodom. Cilj komunistične OF torej ni bila svoboda slovenskega naroda, temveč izvedba rdeče revolucije in prevzem oblasti. Saj oni sami tega več ne tajé. Grozodejstva tujih okupatorjev nad Slovenci so komunističnim voditeljem nudila EDINSTVENO priložnost dvig-

niti naivnejši, a težko preizkušani del našega ljudstva in ga izkoristiti za svoje čisto posebne mračne in zlonamerne namene!

Priznati moramo, da so komunisti bili umetniki taktike. Oni ljudstvu niso razkrivali svojih namenov, temveč so podvzeli vse potrebne korake, da bi resnica prišla na dan šele, ko bi za ljudstvo bilo že prepozno. V ta namen so sedanji smrtni sovražniki vere svojim odredom naročali moliti rožni venec, ko so korakali skozi versko in narodno zavedne primorske vasi. Tako je med partizani stvarno bilo nekaj borcev, ki so iskreno mislili, da se borijo za srečnejše dni našega naroda. Kasneje so spoznali, kako strašno so bili prevarani.

Toda demokratično misleči Slovenci niso držali rok križem. Razumeli so klic časa in začeli organizirati odpor proti okupatorjem ter iskati stikov z zapadnimi zavezniki. A to ni šlo v račun komunističnim nakanam. Ti so sklenili v kali brezobzirno zatreti vsak narodni odpor, ki ne bi bil pod njihovim nadzorstvom.

Tako se je začela najstrašnejša, a morda tudi najbolj blesteča doba slovenske zgodovine. Gorele so vasi, vidnejši slovenski izobraženci, kmetje in delavci so padali drug za drugim, smrtno zadeti od zahrbtnih komunističnih roke. Neusmiljeni so bili oku-

patorji, a še krutejši so bili komunisti! Treba bi bilo vse to doživeti, da bi mogli pravilno doumeti globino trpljenja našega naroda v teh strašnih dneh. Ta nepopisljiva stiska je naše vrle kmečke može in fante prisilila, da so motiko in koso zamenjali za puško. Storili so to s krvavečim srcem, a treba je bilo misliti na zaščito domov, mater, žena in otrok.

In pri tej samoobrambi je sodeloval g. Babnik. Delal je z vso dušo in brez odmora, kot je njegova navada; in to mu je, kot vemo, prineslo očitek izdajstva.

Naj ga to ne vznemirja! Tolaži naj ga dejstvo, da ima naš narod danes veliko takih „izdajalcev“, katerim bo jutri postavljaj — spomenike, a komunistične „narodne heroje“, ki so iz slè po oblasti kočevske gozdove, kraške in teharske jame napolnili z razmesarjenimi trupli slovenskih mučenikov, bo zgodovina zaznamovala z žigom RESNIČNEGA izdajstva.

*

Slovenski izseljenci skupno z zatiranimi brati in sestrami v domovini prosimo ljubega Boga, da nas reši komunističnih „narodnih herojev“ ter nam pošlje še mnogo takih „izdajalcev“, kot je naš g. Babnik!

V.

IZ VRST NAŠIH ROJAKOV

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mesecu poverjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

Slovenke in Slovenci v Vel. Britaniji voščijo vsem sestram in bratom po širni zemlji blagoslovljen božič in srečno novo leto 1955.

*

Poroki: V pro-katedrali v Bristolu sta se 25. septembra poročila Sarah Rosemary Polinger in Svetozar Potokar. — V cerkvi sv. Jožefa v Bedfordu pa 6. novembra Marcela Kragelj in Ivan Klēmenčič. — Čestitamo!

Priveditve: Predstava „Županove Micke“, napovedana v zadnji „Naši luči“, je bila preložena na kasnejši čas. Na prvo nedeljo v novembru smo imeli poleg razgovora o „Našem domu“ tudi predavanje o življenju Slovencev v Argentini in tombolo. 20. novembra so člani igralske družine v Bedfordu uprizorili Jalenovo „Srenjo“, o čemer bo prinesla „Naša luč“ kaj več prihodnjč.

Za 5. decembra pa pripravljamo že tradicionalni „Miklavžev večer“, ki letos obeta biti še posebno pester. Božič bomo praznovali doma po družinah.

Odbor za „Naš dom“ ima naslov: 16. Hargrave Road, London N. 19. — Fond je konec oktobra narasel na £ 697, 16/80.

Ne pozabite ob praznikih na
„NAŠ DOM“ v Londonu!
Darujte zanj!

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

Waterschei. — Na 4. nedeljo v oktobru je slovensko pevsko in kulturno društvo SLAVČEK nastopilo s svojo drugo priveditvijo. Bile so deklamacije, nagovor, petje,

citre, burka „Svojejavčev“, tombola, šaljiva pošta in godba. Vreme nam sicer ni bilo ravno naklonjeno, vendar se je zbralo lepo število rojakov z vseh strani Belgije. Iz Eisdena in Charleroi-a so rojaki prispeli s posebnimi avtobusi. Gostje iz Charleroi-a so nam pod vodstvom g. Ivana Kodeha zapeli nekaj lepih narodnih pesmi, za kar se jim iskreno zahvaljujemo. Tudi č. g. Z. Reven in č. g. N. Babnik sta nas počastila s svojim obiskom.

Nastop našega „Slavčka“ je spet pokazal, kaj se more doseči, kjer vladajo zavednost, sloga in poštivalnost. Prav vse je navdušil „Svojejavčev“. Že dolgo se nismo toliko nasmejali kot ob tej priložnosti. Prav vsi igralci so pokazali izredne odrske sposobnosti. Žalostno je le, da v gmotnem pogledu „žanjejo“ samo tujci... Ako bi ne bilo tako težko za potne dokumente, bi nastop ponovili v Nemčiji in Holandiji.

Odbornikom in članom društva iskrena hvala za ta prijetni večer. Posebna zahvala gospe Justi Ifčič-Avsecovi za krasne kulisе. Enako smo vsi hvaležni predsedniku društva g. Stanku Novaku, njegovi gospe Lojzki, „Svojejavčevu“ ter režiserju in pevovodji g. Štefanu Roglju za njihovo nesebično in neutrudno delo za našo skupnost v tujini.

Le tako naprej! Dokler bomo imeli še kaj smisla za žrtve in bomo složni, bomo še sposobni pripravljati nastope, ki nas častno predstavljajo pred tujino, utrjujejo bratstvo med nami ter nam pričarajo košček domovine v tujini.

Eisden. — Praznik Vseh svetnikov smo kot vedno zelo slovesno praznovali. Letos je prišel med nas g. Babnik iz Holandije, ki nam je pri dopoldanski službi božji, kateri sta med drugimi odličniki prisostvovala tudi bivši in sedanjji direktor našega rudnika, držal lep nagovor. Popoldne smo se v izredno velikem številu ob krasnem vremenu zbrali na pokopališču, kjer počivajo že mnogi naši rojaki. Društvo sv. Barbare je poskrbelo, da so bili urejeni grobovi tudi tistih rojakov, ki nimajo več svojcev v tujini. Moški zbor je krasno zapel nekaj žalostink. G. Babnik se je v svojem priložnostnem nagovoru spomnil naših dragih pokojnih, nato pa smo skupno molili za naše drage umrle v tujini in domovini.

Poroke: Pomotoma smo prezrli poroki dveh naših rojakov. Gdč. Terezija Klavžar iz Eisdena je poročila g. Leona Franceschinija. Ga. Komac Anton pa

je že pred časom sklenil zakonsko zvezo z gdč. Jadvigo Ozog iz Winterslaga.

Obema paroma iskreno čestitamo. Bog blagoslovi njuno življenjsko zvezo!

Bolniki G. Ivan Gorjan iz Eisdena se je ponesrečil v rudniku. Prvo pomoč mu je nudila bolnica v Leutu; sedaj se zdravi pri mami na domu. G. Medvešček Franc iz Vuchta se je prav tako v Leutu podvrgel lažji operaciji. Gdč. Berta Gorenšek boleha že dalj časa. Trenutno leži v kliniki sv. Elizabete v Liège-u. Zaradi težkega prehlajenja je ostal v domači oskrbi g. Ervin Bonk iz Eisdena. G. Ervin, čeprav iz Šlezije, je vendar eden najsposobnejših in najzvestejših pevcev našega pevskega zbora. Vsi Slovenci smo mu za njegovo naklonjenost iskreno hvaležni!

Vsem našim dragim bolnikom želimo, da bi čimprej popolnoma ozdraveli!

Rojakom v Limburgu in okolici Liège-a, dragim bratom in sestram v Holandiji, vsem Slovencem in Slovenkam v zapadni Evropi in Angliji ter vsem čitateljem „Naše luči“ želim milosti poln in vesel božič ter srečno novo leto!

Vinko Žakelj

CHARLEROI — MONS

Dne 17. oktobra so naši pevci pod vodstvom g. Ivana Kodeha peli na **prireditvi v Tamines**, kjer se je zbralo okrog 140 Slovencev in Slovenk iz Beneške Slovenije. Prijetna zabava s tombolo in vsem ostalim je naredila udeležencem zares domače veselje. Naslednjo nedeljo se je odpravil poln avtobus s pevci vred v **Limburg**, v Waterschei, kjer so imeli **pri tomboli** še precej sreče, pri igri pa veliko užitka.

Naših dragih rajnih smo se spomnili pri slovenski službi božji v Charleroi, na 31. oktobra, v Paturages pri Monsu pa na 1. novembra.

Zvedeli smo, da je pred več meseci umrl v Bruslju rojak g. Valentin Biček, roj. 1903. na Jesenici pri Cerknem. Svoj čas je delal okoli Charleroi, potem pa v Vilvorde. — 4. nov. je na posledicah hudih opeklín, ki jih je dobil v železarni Providence, umrl g. Vincenc Rukli, roj. 1921. na Trušnjem v Benečiji, bivajoč v Marchienne-au-Pont. Rajni se je poročil pred 4 meseci in je pričakoval prav te dni svojo ženo, da pride v Belgijo.

Rojakom v Belgiji in po drugih državah želim
blagoslovljen praznik Kristusovega rojstva! —

Zdravko Reven, izs. duhovnik

Se priporočam za fotografska dela (Carte d'
Identité in povečanje slik, 30X40 cm)

VIDIC ALOJZIJ
photographe

CRUSNES, M. & M.

Slovenci iz Pas-de-Calais letos na božji poti v Lur-
du. Med njimi njihov priljubljeni msgr. Valentin
Zupančič.

FRANCIJA

Pas de Calais

NOVA DOLOČILA GLEDE DUHOVNE OSKRBE IZSELJENCEV

Škofija v Arras je po naročilu iz Rima izdala na-
slednje določbe glede dušnega pastirstva izseljencev:

Za izseljence poljske, jugoslovan., ogrske in nem-
ške narodnosti se ustanovijo posebni misijoni. Naš
jugoslovanski misijon ima svoj sedež v Liévin-u in
obsega vso škofijo Arras, torej ves Pas de Calais.

Misijonarji teh narodnosti imajo do svojih roja-
kov iste dolžnosti in pravice kot vsak domači župnik
v svoji župniji, ne glede na to ali so naturalizirani
ali ne. To pa velja le za prvi rod.

Misijonarji so pod oblastjo škofa v Arras, imeno-
vani pa morajo biti od pristojne rimske kongrega-
cije.

Delujejo naj v bratski slogi z domačimi duhov-
niki po navodilih, ki so v škofiji veljavni.

Prispevajo od škofije določene takse in zneske za
cerkve, kjer imajo službo božjo in opravljajo druga
cerkvena opravila kot poroke, pogrebe itd.

Tako ima v okviru teh določb vsak misijonar pra-
vico izvrševati dušno skrbstvo svojih sorojakov, ne
da bi mu bilo treba, kot dosedaj, iskati za vsak slu-
čaj potrebno dovoljenje.

Natančnejša navodila bodo prilično pojasnjena
vernikom.

Liévin. — Dolga leta je šaht 16 v Liévin-u
čakal na kapelo, obljubljeno od premogov-
ne družbe Lens. Družba je pozidala na šaht
II cerkev, s kapelo za šaht 16 pa je čakala
toliko časa, da so bili po drugi svetovni voj-
ni vsi rudniki podržavljeni.

Misel na kapelo pa ni zaspala. Ob veli-
kem misijonu l. 1952 je bilo sklenjeno, da
se postavi kapela in posveti Materi božji.
Služi naj ta kapela domačinom in izseljen-
cem, torej tudi nam Jugoslovanom.

Z delom so pričeli 15. junija v tem Ma-
rijinem letu. Ljudstvo je požrtvovalno pri-
spevalo z denarnimi prispevki za zidavo. Pri
delu so pomagali prostovoljno in brez pla-
če mnogi rudarji, med katerimi so se posebn-
no odlikovali Slovenci.

Danes je nova kapela že pod streho. Upa-
mo, da bo na letošnji sveti večer v njej prva
polnočnica.

Naj nova kapela Matere božje pripomo-
re, da se uresniči v naši koloniji božični
slavospev: Slava Bogu na višavi in mir lju-
dem na zemlji!

Lens. — Umrla sta: 5. 10. Stanislav Vozel,
rudar, star 37 let. Zapušča vdovo in dva si-
na. — 6. 10. je umrl Pavel Mlekuž, v 42 letu
starosti. — Preostalih naše sožalje, pokojni-
koma pa naj sveti večna luč!

Pariz

Da bi ob jaslicah naši izseljenci našli pravi bo-
žični mir in lepo domače razpoloženje ter da bi bilo
novo leto polno božjega blagoslova in potrebne ze-
meljske sreče — to želijo slovenski duhovniki v Fran-
ciji: Naše ČRETNIK, msgr. Stanko GRIMS, msgr.
Valentin ZUPANČIČ.

*

Cerkvena vest. — Vodja vsega dušnopas-
tirkega dela med izseljenci številnih na-
rodnosti v Franciji gen. vikar pariške nad-
škofije msgr. Rupp je bil imenovan za po-
močnega škofa pariškega kardinala in bo
prejel škofovsko posvečenje v baziliki sv.
Denisa 18. januarja 1955. Slovenski izseljen-
ci se tega imenovanja veselimo in čestita-
mo, ko nam je ostala v srcu topla beseda,
s katero nas je novi škof pozdravil in nav-

dužil na našem romanju 1. maja v Habsterdicku.

Sveta maša za Slovence (kapela 80 rue Vaugirard, métro: Saint-Placide) bo naslednje nedelje (ob peti uri popoldne): 5. in 19. decembra ter 2. januarja. — Na **božič** slovesne večernice ob pol štirih popoldne. — Kraj in čas (začetek bo pred polnočjo, da bo vsakdo mogel še z metrojem domov!) **božične pobožnice** bo javljen v nedeljo 19. decembra pri sveti maši.

NANCY

V Nancy-ju Slovenci niso strnjeno naseljeni skupaj kot na primer v nekaterih severnih predelih Francije, vendar tudi tu ne manjka Slovencev.

V nedeljo 17. oktobra so imeli naši izseljenci v Nancy-ju in okolici skupno sv. mašo s slovenskim nagovorom; daroval jo je g. Nace Čretnik iz Pariza. Udeležencev ni bilo ravno veliko, vendar precej za začetek. Želeti bi bilo, da bi bila skupna sv. maša za Slovence pogosto in da bi se ob tej priliki lahko pobleže med seboj spoznali.

Pod Luksemburgom

Marine — Tucquegnieux. — Tone Fajfar je spet poslal malega fantka h krstu. Veselemu atku in srečni mamiči čestitamo.

Za Vse svete naš je obiskal msgr. Grims. Imeli smo priliko za sv. spoved in obenem je bila slovenska sv. maša. Prihodnjic pride, kot nam je obljubil, 10 dni pred božičem. — Za praznike smo imeli lepo vreme in menda ni bilo Slovence, ki bi ne obiskal grobov. Pri nas je bil najlepše okrašen grob

Senegačnikove mame. Se ve, ima 12 otrok in če v kak prinese svoj dar, se že pozna.

Muzikantje g. Jankoviča so „izleteli“ v Bazaj, kjer so se prav dobro imeli: lepo igrali, lepo peli pa še jedli in pili zraven. No, enkrat na leto to kar zaslužijo. Zdaj čakamo na sv. Miklavža in na Novo leto. Kdor je bil priden, bo že kaj; kdor pa ni bil, naj se raje umakne, da ga parkelj ne pobere.

Vsem Slovincem po tej-le Franciji: vesel in srečen božič in blagoslovljeno novo leto!

P. A.

AUMETZ

Dolgo se nismo nič oglasili; smo pa še pri življenju. Tu še vedno biva okrog 30 slovenskih družin.

Smrt nas je obiskala v dobrem letu 5-krat. Umrli so: Zgonc Jože, Gorišek Marija, Križnič Ciril (smrtno ponesrečen v rudniku), Majcen Janez in Katarina Cenčič iz sosednjega Boulange. To je velik udarec za tako malo slovensko kolonijo.

V kulturnem oziru se na žalost nič več ne udeležujemo. Edino kadar pride med nas slov. duhovnik, se še zberemo skupaj pri sv. maši. Nekdaj tako cvetoče Slovensko delavsko društvo s svojim ponosnim pevskim zborom so vojne in povojne razmere skoro popolnoma uničile. Vzrok temu je tudi to, ker manjka ljudi. Saj se je nad polovica rojakov vrnila l. 1946-47 v domovino. Gotovo pa se bi dalo še marsikaj napraviti. Mladine je še dovolj, samo treba bi bilo sloge pa dobre volje.

Slovence so tudi poznali že daleč pred prvo svetovno vojno. Edino še tu živeči slovenski izseljenec izpred prve svetovne voj-

Trije naši, povsod priljubljeni in že mnogokrat odlikovani harmonikarji: od leve na desno: Ernest Petkovšek, Marija Fratnik in Edi Radič iz Tucquegnieux. Tudi na slovenskih prireditvah radi sodelujejo. Želimo jim: pogumno naprej in nikoli ne zatajiti slovenskega rodu!

ne je 70-letni Anton Vezenšek v Errouville, kjer uživa zaslužen pokoj s svojo ženo in hčerjo. Bog ga ohrani še mnogo let! Drugi Slovenci so se pa večinoma naselili 1924—1930. Tako imamo precej jubilarov, ki obhajajo letos 30 let prihoda in dela v Franciji. To so: Štrukelj Viktor, Tolmajner Ivan, Flajs Fr., Šteblaj Anton, Kunej Jožef in Pišlar Andrej; med že upokojeni pa so: Saleteu Blaž, Levart Jurij, Gorišek Jurij, Bradetič Jurij in Pintar Izidor. — Vsem kličemo: Se na mnoga letal

Ob nemško meji

Iz pisarne naše Kat. misije v Merlebachu in okolici:

To poročilo pišem v mesecu novembru, ko se spominjamo zlasti naših rajnih, ki so pokopani v tuji zemlji, zato začnemo tudi poročilo z onimi, ki so se ta čas ločili od tega sveta:

V Merlebachu: Po dolgotrajni težki bolezni je umrl dne 17. junija t. l. **Knez Jernej** v 55. letu, previden s svetimi zakramenti, cerkveno pokopan 19. junija na novem pokopališču pri koloniji Cuvelette (Merlebach). — Dne 15. 10. je Vsemogočni rešil hudega trpljenja mater **Dolanc Marijo**, rojeno Brezovar. Previdena s svetimi zakramenti je bila pokopana 17. okt. na istem pokopališču kot zgoraj imenovani. Bila je mati vsem dobro poznanega Jerneja, dolgotletnega dirigenta in voditelja kluba harmonikarjev, ki je žel krasne uspehe pri mnogih svojih nastopih.

V Cité Jeanne d'Arc: Po nevarni operaciji na želodcu je umrl naš rojak **Matoh Štefan** dne 26. junija in bil cerkveno pokopan 29. 6. v imenovanem kraju. Poleg raznih društev se je udeležilo pogreba veliko njegovih prijateljev in znancev. Rojen je bil l. 1914 v Meerbecku v Nemčiji.

V Merschweiler (Saar) je bil ta čas pokopan naš rojak **Sulejman Sadik**, rojen l. 1916 v Kosovski Mitrovici.

Bisten pri Ham/Varsberg: **Primc Ivan**, 25 let star, se je peljal s kolesom na pogreb svojega prijatelja, pa ga je na nevarnem ovinku pri Ham/Varsberg podrl na tla nasproti prihajajoči avto in tako poškodoval,

da je 7. oktobra odšel za svojim rajnim prijateljem in bil pokopan 9. 10. v župniji Bisten.

Vsem zgoraj omenjenim ter vsem našim rojakom želimo večni mir, vsem sorodnikom pa izražamo globoko sožalje!

NAŠI BOLNIKI: V bolnici v Algrange sta bila ta čas težko bolna naša rojaka: Šteblaj Anton iz Aumetza in Vojnovič iz Boulange. Oba sta upala, da bosta kmalu zapustila bolnico. — V **Tucquegnieux** leži že dolgo bolan naš rojak Zorko, kateremu streže pridna žena na domu, v bolnici Brieri pa je bil v svoji nevarni bolezni že previden s svetimi zakramenti Šantej Franc (kamen na pljučih), stanujoč že dolgo let v Mancieulles. — V bolnici Hochwald še vedno leži naš cerkvenik Ribič Franc, kateremu je zdravniška komisija priznala 100% kamen na pljučih. V isti bolnici se mučijo v gipsu: Zadnik iz Hochwalda, Bizjak Alojzij iz L' Hôpital, Baškovec Jožef iz Carlinga, katerim se je pridružil zopet Kolenc Alojzij iz Cuveletta. Težko operacijo je srečno prestala mati Angela Špelec iz Cité La Chapelle in mati Skobe iz Cité Ham. — V bolnici **Ste Elisabeth** v Merlebachu leži zelo oslabela mati Zagode, v isti sobi sta vdova Klakočar in mati Jankovič iz Cuveletta. Rudar Žukovec Anton le z veliko težavo išče zraka, ker ga muči tudi kamen na pljučih. — Poleg teh je še več bolnikov doma: v **Moutiers**: invalid Šmuc Alojzij (kamen na pljučih), Ličen Anton.

Vsem tem in še drugim bolnim našim rojakom želimo skorajšnjega zdravja oziroma pogumnega prenašanja njihove bolezni, katero gotovo v tem mesecu novembru darujejo za verne duše v vicah. Zelo hvalevredno je, da naši rojaki tako radi obiskujejo bolnike in jim pomagajo, kolikor morejo. To so dobra dela, ki neprestano kličejo blagoslov božji na dobrotnike!

— • —
Za praznike Kristusa Kralja, vseh svetnikov in dan vernih duš sem obiskal v hitrici kolonije: Knutange, Aumetz, Audun-le-Tiche, Bure, Tucquegnieux, Moutiers in vse kolonije v okolici Merlebacha. Iskreno se zahvaljujem za prijazen sprejem, za vsjo ljubeznivost in gostoljubnost, katero ste mi izkazali na poti. Naj vam ljubi Bog vse tisočero poplača!

PROGRAM OBISKOV ZA DECEMBER ZA KRAJE IZVEN MERLEBACHA IN OKOLICE

V Algrange in okolici se vrši zdaj 3-mesečni misijon. V Algrange bom prišel v nedeljo, 5. dec. popoldne ob 5. uri. Zvečer obisk družin, nato v ponedeljek ob pol 8. uri sv. maša. Pred sveto mašo sv. spoved (v kapeli). Popoldne obisk in prilika za sv. spoved v Knutange, Fontoy, Hayange in Uckange.

TOREK, 7. dec.: sv. maša v Algrange ob pol 8. uri, nato obisk rojakov v kolonijah: Thionville, Valmestroff, Wolmerange-les-Mines. —

SREDA, 8. dec. (praznik Brezmadežne): v Algrange sv. maša s pridigo ob pol 8. uri.

NEDELJA, 12. dec. (popoldne): v Giraumont obisk družin, zvečer sv. spoved.

PONEDELJEK, 13. dec.: zjutraj sv. spoved in sv. maša s pridigo v Giraumont po župni sv. maši. — Nato obisk rojakov v Jarmy, Piennes, zvečer zopet v Giraumont.

TOREK, 14. dec.: sv. maša in spoved v Giraumont, nato obisk rojakov v Tucquegnieux in okolici (Mancieulles, Trieux).

SREDA, 15. dec.: sv. maša s pridigo v Tucquegnieux ob 8. uri. — Od tam popoldne v Aumetzu obisk družin, zvečer sv. spoved.

ČETRTEK, 16. dec.: sv. maša in pridiga ob 8. uri v Aumetzu, pred sv. mašo sv. spoved. Popoldne obisk družin: Bure, Boulange, Errouvilles, Crusnes. Zvečer v Aumetz.

PETEK, 17. dec.: sv. maša ob 8. uri v Aumetzu, nato obisk družin v Audun-le-Tiche, Valleroy, Aumetz.

SOBOTA, 18. dec.: sv. maša v Aumetzu ob 8. uri, nato obisk družin v Moutiers; spoved ob 2. uri popoldne v župni cerkvi, nato obisk rojakov v Ste Marie aux Chênes, spoved ob 4. uri popoldne.

Ves ta red pa se spremeni v slučaju velike podedice ali da bi ne mogel iz kakega važnega razloga z avtom na pot. Vsaka sprememba bo pravočasno naznanjena!

Spored božje službe in spovedovanja v Merlebachu in vseh kolonijah v okolici bo pravočasno objavljen v časopisih in po radiu. Na ta način upam, da bo povsod dosti prilike za sv. spoved in adventu in za prelepe božične praznike, katere želim vsem brez izjeme, da bi jih praznovali v prazničnem veselju ter začeli blagoslovljeno novo leto 1955.

Isto željo izražam tudi vsem našim rojakom, h katerim morda ne bom mogel priti, pa bo prišla „Naša luč“, ki naj vam prinese bratske pozdrave!

Stanko, izselj. duhovnik v Merlebachu.

STIRING—WENDEL. — Teta LIZA želi vsem slovenskim rodbinam prav vesele božične praznike in srečno, uspeha polno novo leto 1955. — Zahvaljujem se vsem za obilen obisk in se še v nadalje priporočam. — Elisabeth, Couture — TETA LIZA — 7 rue Schoeneck, Stiring-Wendel.

HOLANDIJA

Lutterade. — Poredkoma se oglašamo. Morda zato, ker je nekaj zaspanih, nekaj pa zaljubljenih, da nimajo časa za kakšno drugo stvar. 16. in 17. oktobra smo imeli vinsko trgatve. Nismo leni, kar dva dni smo se vrteli pod težko obloženim odrom. Na tej trgatvi so nas obiskali tukajšnji č. g. Leenssen, naš č. g. Babnik in, ker je bil tukajšnji župan zadržan, njegov namestnik g. Defrins.

Ženimo se tudi dobro: septembra se je poročil Anton Reberšek, oktobra pa njegov brat Stanko Reberšek, oba s tukajšnjima domačinkama. Želimo jima vse najboljše!

Imamo tudi bolnike: naš zvesti član Alojz Knez že vse leto boleha na rudarski bolezni, go. Ložnik že dalj časa bolé noge, ga. Sotla tudi že skoraj leto dni ne more hoditi. Vsem želimo skorajšnjega okrevanja.

V družini Alojza Kneza ml. se je rodila hčerka. Čestitamo!

Prav vesele in blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto 1955 vsem Slovincem in Slovenkam v domovini in po širnem svetu — kamor koli pride „Naša luč“ — in pozdrave! Društvo sv. Barbare, Lutterade.

Hoensbroek. — Ob jubilejni proslavi našega društva je bil postavljen za častnega predsednika glavni inženir rudnika Emma g. Geraerds. Obolelemu g. Rud. Seliču želimo skorajšnje okrevanje. Drugih novic ni. Žal za praznike vseh svetnikov tukaj nismo imeli slovenske sv. maše.

Društvo sv. Barbare želi blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto vsem Slovincem v Holandiji, Belgiji, Franciji in tudi rojakom v domovini, tudi misijonarju g. Vidmarju, ki mu kličemo: Na svidenje!

Heerlerheide. — 26. septembra je umrla v bolnici v Heerlenu ga. Ana Mulders, roj. Glinšek. Zapustila je žalujočega moža in 3 še male sinčke. Pokopali smo je ob zelo ve-

liki udeležbi Slovencev in domačinov na tukajšnjem pokopališču. Bila je zvesta članica našega društva in jo bomo pri vsaki priveditvi pogrešali. Žalujoci družini in staršem naše sožalje! — Oktobra se je poročila gdč. Kati Garaj z domačinom g. T. Heitzer. Želimo jima obilo sreče in blagoslova! — Na rudnikih so praznovali 25 let dela v septembru rojaki Martin Grošelj, Martin Romih, A. Vukelič, v oktobru pa rojaki Franc Karo, Martin Garaj, Maks Cotman in A. Puš. Vsem jubilantom čestitamo, da so še čvrsti in zdravi!

V nedeljo, 31. oktobra se je brala v kapeli pri sestrah sv. maša za č. p. Teotima po naročilu Društva sv. Barbare. Naslednji dan je imel večernice v farni cerkvi v Heerlerheide č. g. Žakelj iz Belgije, nakar smo šli na pokopališče, potem pa na patrov grob. 31. oktobra smo imeli tudi društveno zborovanje, s katerega smo odšli s trdno voljo boriti se za naše katoliške pravice. — Naš „Zvon“ je imel jubilejno vinsko trgatve, ki so se je zlasti domači precej udeležili.

Svojim članom in članicam in bralecem „Naše luči“, posebno našemu č. g. Babniku želi odbor Društva sv. Barbare Heerlerheide—Brunssum vesele božične praznike in srečno novo leto!

Eygelshoven. — Sporočamo žalostno vest, da je 23. oktobra umrl na posledicah operacije rojak g. Janežič iz Reeweg. Žalujoci družini naše prisrčno sožalje! — R. k. društvo sv. Barbare je imelo vinsko trgatve 24. oktobra, pevsko društvo „Škrjanček“ pa 17. oktobra. — Rojak Franc Herle iz Wolfsweg 15, Eygelshoven, je 2. novembra praznoval 25-letnico na rudniku Julia. Naše prisrčne čestitke! — Na Vseh svetnikov dan smo imeli sv. mašo v Gezellenhuis. Daroval jo je č. g. Žakelj iz Belgije. Po maši smo šli v sprevodu na pokopališče naših rajnih. Ob spominu nanje in na rajne brate in sestre v domovini je pevsko društvo „Škrjanček“ zapelo žalostinko „Vigred se povrne“.

Vsem bralecem in rojakom za svete božične dni mnogo sreče in miru!

NEMČIJA

Gladbeck. — Pri svojem delu v rudniku se je težko ponesrečil naš rojak Mihael Berlec. Zlomilo mu je dvakrat nogo. Leži v rud-

niški bolnici Bergmannsheil v Buer. Želimo mu uspešno zdravljenje.

Za letošnje romanje v Kevelaer se nas je zbralo 12. septembra 90 romarjev na trgu zjutraj. Po lepi vožnji skoz kmetško polje in razna mesta smo se vozili in se čez dve uri približali romarskemu mestu, ki je letos v marijanskem letu obhajalo 300-letnico kot božja pot. Ker je bilo ta dan silno veliko romarjev, smo morali daleč izven mesta izstopiti iz avtobusov. Na glavnem trgu nas je čakal č. g. Tensundern in v lepi procesiji smo korakali od tu do milostne kapelice, kjer so nas že čakali Slovenci iz Holandije. Pridružili so se tudi še rojaki, kateri so prišli z vlakom, tako iz Habinghorsta, Hamborna, Düsseldorfa, Bocholt, Meerbeck, Essen, Buer, Hassel. Zelo nas je razveselilo, da smo mogli pozdraviti tudi Slovence iz Argentine g. dr. Mikoliča. Sv. mašo v svečni kapeli je daroval č. g. Babnik

Pevski zbor v Gladbecku

iz Holandije, pridigal pa je č. g. župnik Tensundern. Obiskal nas je tudi vsem Slovincem znani č. g. Hegenkötter iz bližine Kevelaerja.

Popoldne smo obšli križev pot in potem smo se v neki dvorani zbrali, da nam je g. dr. Mikolič povedal kaj o življenju v Argentini in smo ga z navdušenjem poslušali. Po večernicah smo sklenili romanje in se vrnili domov.

Vse je lepo uspelo, samo včasih je nagal dež. Ne gre nam pa v glavo, da so se rojaki iz Holandije držali nekam proč. Lepo bi bilo, ako bi se pri molitvah in petju združili, da bi tako skupno počastili našo nebeško Mater, saj je bilo to skupno romanje! Saj se nismo prišli na božjo pot kazat,

naša želja je bila, da skupaj poromamo kot pred drugo svetovno vojno.

V nedeljo, 24. oktobra, so blagoslovili tu v Gladbecku novo cerkev sv. Janeza. Blagoslovil jo je prevz. g. nadškof Baaken, dobro poznan posebno rojakom iz Hamborna,

saj je bil svoj čas duhovnik slovenskega Društva sv. Barbare. Pri mojem osebnem obisku po blagoslovitvi pri njem mi je prevzvišeni izročil za vse vas Slovence najpri-srčneješe pozdrave in blagoslov.

D o b r a v c

IZ UREDNIŠKE TORBE

Zupančič M., Salaumines, Franc.: Hvala za poslano. Objavimo ob priložnosti, tokrat nismo mogli. Š. T., Eisdien, Belgija: V tej številki poročamo, da je bila pogodba podpisana (2. nov.); podrobne do-ločbe še niso znane. Denar je pa iz Belgije že prihajal v Jugoslavijo doslej, vendar ne tisti, ki bo prihajal na podlagi te pogodbe.

P. A., Francija: Pride na vrsto drugič.

Gruntar, Francija: Smo skrajšali, ker ostalo ni bilo primerno.

Vidic, Francija: Hvala za vse.

Rože, Francija: Enako želimo tudi Vam!

Vsem: Veseli smo vseh nasvetov in želja in tu-di v bodoče z veseljem sprejemamo vaša pisma. Seveda je treba upoštevati, da je list skromen po obsegu in ne more objavljati vsakega pisma. Tudi glede pesmic bo uredniški koš v bodoče bolj naga-jiv, ker hlasta po vsem, kar se ne rima in kar glad-ko ne teče...

Ženitovanjski kotiček

SLOVENKA

v domovini, 43 let, čedne zunanosti, verna, zelo dobra kuharica in gospodinja, išče med izseljenci (najraje v Belgiji) dobrosrčnega moškega, ki bi bil resno pripravljen, jo po-fočiti. — Resne ponudbe poslati pod značko „Prava sreča“ na upravo lista „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Klagenfurt (Celovec), Austria.

REŠITEV „KRIZANKE ZA VSE SVETE“

Vodoravno: 1 kost, 5 o, 6 grōb, 10 r, 11 ar, 12 smrt, 15 lasa, 16 i, 17 vo, 18 oraj, 19 akor, 20 žreb, 22 Vače, 23 del, 24 ali, 25 ak, 26 n, 27 Vič. — Nav-pično: 1 križ, 3 Savel, 4 trobi, 5 orač, 6 glad, 7 ra-kev, 8 osoli, 9 bar, 12 sova, 13 mrak, 14 Tjen, 21 Ra, 28 č.

NAGRADNA UGANKA

- i — a pomeni kraj na Dolenjskem
— s — a zvita divja žival
— l — i je v cerkvi pred poroko
— l — i pridevek imenu ruskega carja Petra
— i — a edina hči
— b — a kraj onstran groba
— r — a star slovenski rudarski kraj
— d — n pravimo Jadranskemu morju
— t — a je potrebna pri televiziji in radiu.

Prve črke navzdol ti dajo ime dežele.

Uganke ni težka. Tekom praznikov jo boš že rešil. Napiši rešene besede drugo za drugo in ime dežele na dopisnico (za tujino). Podpiši se s točnim naslovom in pošlji tako rešitev na naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria, vsaj do 3. januarja 1955. Rešitev bo objavljena v številki, ki izide konec januarja.

Imenovani bodo vsi, ki bodo prav rešili. Izmed njih bodo izžrebani in dobili te nagrade:

1. nagrada: Zbornik 1954 iz Argentine, 290 strani pisanega branja,

2. nagrada: Georges Koziak, Jurčičeva po-vest „Jurij Kozjak“ v francoščini na 166 straneh, lepo darilo vašim prijateljem.”

3. nagrada: Francis Finžgar, Seven ta-bleaux for lent, Finžgarjevih 7 postnih slik v angleščini; tudi ljubko darilo za vaše drage.

4. lepa Gasparijeva slika s slovenskega podeželja v barvah.

5. lepa razglednica na kartonu s slovenske zemlje.

6. podobna slika s slovenske zemlje.

Vsem želimo veliko sreče pri reševanju in žrebanju. Naj se lotijo uganke tudi tisti, ki mislijo, da niso bogvekaj brihtni in naj pošljejo rešitev pravočasno.

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

Rojakom in rojakinjam ob koncu leta!

S tem prejmete zadnjo številko tretjega letnika „Naše luči“. Leto gre h koncu in kmalu bomo začeli drugo. Ta naš list se je že tako udomačil, da bi brez njega kar težko živeli. Je zares naše gore list, je naše krvi, naš dobri znanec, ki obiskuje stotine in stotine, ki živijo raztreseni po Zapadni Evropi. Razveseli jih, pove jim novice in jih podučí. Prav je, da se sedaj z a h v a l i m o v imenu vseh tisočev bralcev vsem sodelavcem, vsem dopisnikom, našim dragim delavcem v tiskarni, vsem raznašalcem, vsem naročnikom in vsem dobrotnikom za njih požrtvovalnost in čut za sodelovanje pri tako pomembni dobri stvari.

Dragi bratje in sestre! Tudi v novem letu hočemo držati skupaj! To naj se pokaže spet s tem, da bomo radi prebirali in radi podpirali „Našo luč“. „Naša luč“ ne izhaja s pomočjo kakšnih fondov in državnih podpor. Vse stroške zanjo mora pokriti naša, izseljenska dobrotá in požrtvovalnost. Zato je pa tudi list samo naš in bo tak tudi ostal. Tiskarniški stroški so zaradi podražitve plač in materiala spet narasli. Da bomo zmogli spraviti skupaj potrebne tisoče za vsako novo številko, vas pozivamo vse, kjer koli ste: d a r u j t e z a „N a š o l u č“! Zrno do zrna — pogača, kamen do kamna — palača! No, palače ne mislimo zidati za „Našo luč“. Samo gorivo bi radi kupili, da bo „Naša luč“ lahko svetila, ker brez luči po svetu ne moremo varno in korajžno hoditi. Darujte za „Našo luč“! Nekateri nimate v domovini več nobenih znancev, da bi jim poslali paket za božič in novo leto. Pa pošljite za „Našo luč“! Gre za dobro stvar, Bog bo blagoslovil vsak vaš dar!

Tako smemo upati, da vas bo za Novo leto pozdravila „Luč“ v novem sijaju in vam potem skozi vse leto delala veselo in prijetno družbo! Vsem bralcem: mnogo sreče, zdravja in božje milosti!

